

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

399. An resignatio, ejusque admissio necessariò fieri debeat ex causa aliqua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

eiusdem Sedis extra Curiam Romanam resignari, etiam ex permutacionis causa, contigerit, ipsi infra mensem negotium universum admissiois vel re-jectionis resignationis huiusmodi, & si per eos facienda erit, provisionis resignati beneficii juxta Apostolicas & alias Canonicas Sanctiones omnino absolvant. Et qui sic provisus fuerit, intra tres menses à die sibi facta provisionis illam publicet, & possessionem beneficii capiat modo & formâ supradictis; alioquin illis elapsis nulla sit ejus provisio, & beneficium vacare censeatur eo ipso, Ordinariis & aliis prædictis, qui hac, ut eis præscribuntur, non perfecerint, eo casu potestate disponendi de his beneficiis sint eâ vice privati, eorumque dispositio eo casu ad Sedem Apostolicam devoluta existat, aut aliis idoneis ab ipsa Sede duntaxat modo & formâ prædictis concedatur. &c. Unde vides idem tempus observandum in admittendis vel rejiciendis resignationibus factis permutacionis gratiâ. Paris. loc. cit. n. 12. Chok. loc. cit. Item comprehendit hoc decreto Gregoriano quoscunque non solum jure ordinario, sed etiam ratione quorumcumque indulgentiarum & concessarum facultatum habentes potestatem recipiendi resignationes. Paris. n. 8, dicens bonum fuisse, in particulari omnes illas personas exprimi, ut tollerentur lites & dubia, omnesque casus exprimerentur. Item vides, quod, si prædicti intra mensem non admiserint vel rejecerint resignationes, sint privati ex ea vice facultate disponendi de illis beneficiis, & eorum dispositio ad Sedem Apostolicam devoluta existat. Paris. n. 7. Utrum autem intra eundem mensem eadem beneficia sint conferenda, ut sonare videntur verba dictæ constitutionis, non conveniunt AA. Affirmat Paris. cit. n. 7. Chok. loc. cit. Garc. p. 11. c. 3. n. 285. & 337. Negat Barb. loc. cit. ed quod particula Et in dicta constitutione disjungat, ac proinde orationem disparatam faciat, quasi dicat, quod negotium provisionis resignati beneficii juxta Apostolicas & alias Canonicas Sanctiones omnino absolvant, & sic collationis tempus regulari debere juxta dispositionem juris communis, in c. nulla, de concess. præb. ita ut sola admissio & rejectio, in quibus cadere posset fraus, censeatur restricta ad mensem. Porro dictam Gregor. Constitutionem in viridi observantiam esse, & hodie adeo usum receptam, ut non possit allegari, eam in partibus non fuisse publicatam, ait Chok. loc. cit. n. 13. De ea, quantum tangit publicationem, plura inferius.

PARAGRAPHVS VII.

De causis, ex quibus fieri & admitti possit & debeat resignatio.

Quæstio 399. An resignatio ejusque admissio necessario fieri debeat ex causa aliqua?

1. **R**espondeo affirmativè. Paris. l. 5. c. 1. n. 2. citans Imol. in loc. cit. 1. de rer. permut. ac dicens esse communem. Corrad. in pr. benef. de benef. l. 5. c. 1. n. 7. dicens, in resignatione beneficii saltem indistinctè requiri causam. Pirrh. ad tit. de renunc. n. 39. dicens, requiri causam justam & legitimam. Engels ad eund. tit. n. 5. dicens, requiri legitimam ac gravem causam; quamvis n. 6. in P. Leuten. Fori Benef. Tom. III.

sine subjungat: cum hodie non sit clericorum penuria, & jure communi non videatur in inferioribus beneficiis specialis aliqua causa desiderata, ideo consuetudo obtinuit, ut etiam sine causa graviore ex libera voluntate resignationes admittantur. Unde etiam ex Zypao in analysi juris Pontificij, hoc tit. n. 1. testatur, Bullam Pij V. in qua resignationum coram Ordinariis faciendarum causa statuuntur, non esse ubique usum receptam. Veruntamen, cum, ut ait Pirrh. loc. cit. si licitum foret unicuique pro libitu & arbitratu suo relinquere seu dimittere beneficia, talis libertas cederet in maximum Ecclesiæ detrimentum, non nisi ex justis causis possint ac debent resignari beneficia. Præterea, cum beneficia clericis semel in titulum concessa sine justa & gravi causa eis auferri nequeant, æquum quoque sit, ut nec ipsi eadem sine justa causa dimittere valeant.

2. Limitanda tamen responsio est: ut licet nulla prorsus appareat causa in resignationibus factis in manibus Papæ, sint nihilominus validæ, cum possit Papa dispensare in his, quæ sunt juris positivi, etiam sine causa, ut habet communis. eoque magis in beneficalibus, in quibus ipse habet plenissimam potestatem. Corrad. loc. cit. n. 10. Idem habet Valent. de benef. l. 3. tit. 18. n. 16. ubi: quantum ad resignationem beneficiorum simplicium, quæ ex consuetudine non requirunt personalem residentiam, coram Papa de stylo & consuetudine recepta nulla videtur requiri causa, quæ ab eo recipitur resignatio simpliciter, & absque causa facta in favorem alicujus, solumque dicitur in supplicatione: cum ex certis & rationabilibus causis animum suum moventibus resignare intendat. &c. Quamvis, ut Corrad. loc. cit. n. 7, hodie in resignationibus, quæ fiunt coram Papa, satis exprimitur causa, cum in supplicatione semper dicatur: habens aliunde, unde vivere possit: & ex parte resignantis causa soler esse affectio, quæ ipse vult obvenire beneficium cognato, vel alteri amico suo.

Quæstio 400. An in dubio rectè presumatur, resignationem factam & admissam cum causa?

Respondeo affirmativè. Corrad. l. 5. c. 1. n. 7. Paris. l. 5. q. 1. n. 3. citans Burrio in c. super hoc, de renunc. n. 5. & ibi communiter AA. Tond. q. benef. p. 3. c. 180. n. 4. in fine. Et quidem primò ex parte resignantis; cum in dubio non præsumatur jactatio proprii, l. de indebito. ff. de probat. & ob id non præsumitur donatio, ut Mascard. de probat. conclus. 554. cum communi; neque renunciatio, ut idem Mascard. conclus. 1263. Proceditque id multò magis in renunciatione beneficii Ecclesiastici, dati, ut inde vivat beneficiatus. Paris. loc. cit. à n. 9. Unde si reperitur facta renunciatio, præsumendum est, ex justa causa eam factam fuisse. Paris. n. 7. Dein ex parte Superioris admittentis resignationem, eò quod is non admisset resignationem, si justa causa eam admittendi non adfuisset. Paris. loc. cit. n. 8. dum talis præsumitur princeps, qualis de jure esse debet. Corrad. loc. cit. ex Decio conf. 580. n. 2. & egisse actum, qualiter is legitimè geri debebat; adeoque non admisisse sine ulla causa resignationem. Et hæc præcipuè, cum resignationes admittuntur per Papam, in quo præsumitur causa, etiam si ad sit præjudicium tertii, Corrad. cit. v. 7.